

TÓTH CSILLA
a szerelmes versről

azt mondod, hogy én sosem írok szerelmesverset,
és most sem,
bár azt talán végre kimondhatnám,
megragadva az alkalmat,
mert még egy ilyen nem lesz, a fentiek miatt,
hogy te nyilvánvalóan egy másik planétán élsz és vagy,
én pedig ezen, itt ahol,
vagy fordítva, nem az a lényeg,
hanem a híd hiánya, ami értelemszerűen
nincs két bolygó között, nem is volt
átjárhatóság
és nem is lesz soha, ez a bolygók természete,
mi nem ugyanazon folyó két partján, ha érted,
hogy mire gondolok, minket nem mos össze
semmi, ellenben sokkal inkább
a saját pályánkon, odavetve az égre
néma és időtlen vonzásban,
de ez egy teljesen felesleges és kegyetlen dolog
felerősödő-elhalkuló, rendszertelen jeleket
fogni és küldeni egymás felé, miközben
azt se tudom ott vagy-e még, majd,
és valaha,
talán megérted, hogy én csak emiatt, nekem egyéb
indokom nincsen, de én minket érintő
 eget rengető történéseket, úgynevezett
szerelmes verset soha nem fogok

a keresésről

a keresés nem hozott eredményt,
eltűnt, felszívódott, a föld nyelte el,
a tudómozgás, a pulzáló le-fel,
nyit- és összezár még itt van,
a test még sincs sehol,
hol lehet?
láthatatlan tekintetét a tekintetemmel
követhetem, a hangjára hátra fordulok
és megyek tovább,
nyomot hagyott a növényeken is,
a keze nyomát, s a falon itt is ott is
lyukak és lyukak, fekete bogarak
a fel nem aggatott festmények mögött,
letört körmén lakk, kopás,
a poén, amit elsütött, most esik le,
mint ahogy valamikor levele is
időről időre megérkezik,
ha az övé,
ha tényleg létezett,
mint mondtam, a test nincs
velünk, ahogy ölelt, szidott, levest
szedett, nincs velünk,
mindez csak spekuláció,
emléknek nevezett valami, mákgubó